

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/89/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722010545
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Datlová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6722010545.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Datlovej a sudcov JUDr. Ing. Miroslava Mandáka a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.11.2025 v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX vo C., stíhaného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, prejednal odvolania okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0T/125/2022 zo dňa 09.06.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania okresného prokurátora a obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0T/125/2022 zo dňa 09.06.2025 **z a m i e t a** ako nedôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 0T/125/2022 zo dňa 09.06.2025 bol obžalovaný A. B. samosudkyňou okresného súdu uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 24.09.2022 v čase o 22:55 hod. viedol ako vodič po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov vozidlo zn. Ford S-Max, ev. č. D. v obci E. po miestnej komunikácii v smere od futbalového ihriska do miesta trvalého bydliska, pričom bol pred bytovým domom č. XXX zastavený a kontrolovaný hliadkou OC DaŠK KDI KRPZ Banská Bystrica a počas tejto kontroly bol okrem iného vyzvaný na podrobenie sa dychovej skúške, ktorú neodmietol a tejto sa dobrovoľne podrobil, pričom prístrojom Alcotest 7510, ev. ARFM-0501 mu bola dňa 24.09.2022 v čase o 23:00 hod. nameraná hodnota 0,71 mg/l alkoholu v dychu, pri opakovanej dychovej skúške toho istého dňa v čase o 23:19 hod. mu bola nameraná hodnota 0,78 mg/l alkoholu v dychu a toho istého dňa v čase o 23:42 mu bola nameraná hodnota 0,49 mg/l alkoholu v dychu.

Za uvedený trestný čin bol obžalovaný podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 05.08.2024 s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona odsúdený na peňažný trest vo výške 1 000,- Eur a pre prípad jeho úmyselného zmarenia mu bol podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. f) Trestného zákona bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť akýkoľvek druh motorového vozidla v trvaní 4 roky.

Okresný súd rozhodol opätovne po tom, ako bol jeho predchádzajúci rozsudok sp. zn. 0T/125/2022 zo dňa 24.04.2023 zrušený Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom odvolacím a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie za účelom doplnenia dokazovania na zodpovedanie spornej otázky ohľadom správnosti výsledkov vykonaných dychových skúšok na prítomnosť alkoholu v dychu obžalovaného v súvislosti s biologicky možnou rýchlosťou odbúravania alkoholu v jeho krvi medzi druhou a tretou dychovou skúškou. Vo veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom pre odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo a jeho znalecký posudok č. 81/2024 zo dňa 30.11.2024 (č.l. 187 až 193) vykonal

postupom podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku ako dôkaz na hlavnom pojednávaní dňa 24.03.2025 jeho čítaním a na hlavnom pojednávaní dňa 26.05.2025 umožnil prokurátorovi, obžalovanému a jeho obhajcovi klásť znalcovi otázky.

Po vykonanom dokazovaní, ktorého obsah podrobne popísal na str. 3 - 5 jeho rozsudku považoval okresný súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania opísaného v skutkovej vete rozsudku, ktoré právne kvalifikoval ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, vykonával činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, keď dňa 24.09.2022 o 23:00 hod. po zastavení ním riadeného motorového vozidla mu bola nameraná hodnota 0,71 mg/l alkoholu v dychu, v čase o 23:19 hod. hodnota 0,78 mg/l alkoholu v dychu a v čase o 23:42 hodnota 0,49 alkoholu v dychu, pričom zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že rozdiel v uvedených hodnotách medzi prvou a druhou dychovou skúškou bol primeraný a zodpovedal vyššej koncentrácii alkoholu v krvi obžalovaného ako 1,00 g/kg = 1 promile (t. j. 0,4762 mg/l etanolu vo vzduchu). Aj v čase tretej dychovej skúšky, pri najnižšej nameranej hodnote, bola koncentrácia alkoholu v krvi obžalovaného vyššia ako jedno promile, teda obžalovaný bol v čase vedenia motorového vozidla jednoznačne pod vplyvom alkoholu, a to v ľahkom až stredne ťažkom stupni opitosti, a preto nebol spôsobilý bezpečne viesť motorové vozidlo. Okresný súd vylúčil možnosť chybného merania množstva alkoholu vo vydychovanom vzduchu obžalovaného, ktoré bolo vykonané a overené v súlade s výrobcom dychového analyzátoru odporúčaným postupom, pretože z hľadiska rýchlosti odbúravania alkoholu v krvi je v zmysle odborných znaleckých záverov rozdiel medzi druhou a treťou nameranou hodnotou alkoholu vo vydychovanom vzduchu obžalovaného (pokles o 0,61 promile za 23 minút;) biologicky možný. Znalec ozrejmil, že v priebehu alkoholemieckej krivky môže po požití koncentrovaného alkoholického nápoja vo väčšom množstve naraz a nalačno dôjsť k tzv. difúznemu strhnutiu (etanolový bolusový šok), vracanie, či vypitie veľkého množstva nealkoholického nápoja môže (na základe difúzneho gradientu) spôsobiť presun etanolu do gastrointestinálneho traktu a zrýchlenie odbúravania etanolu (alkoholu) v krvi spôsobiť aj stresové vyplavovanie katecholamínov (adrenalinu) po akútne vyššej dávke požitého alkoholu (tzv. swift-increase fenomén). Okresný súd nepovažoval za dôvodnú ani obhajobnú argumentáciu obžalovaného, že konal v stave krajnej núdze, pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že otec obžalovaného mal v čase skutku zdravotné ťažkosti závažného charakteru, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie alebo privolanie rýchlej zdravotnej služby a ani také zdravotné ťažkosti obžalovaného, ktoré by mu znemožňovali presunúť sa do miesta bydliska na vzdialenosť cca 150 až 200 m pešo.

Pri ukladaní trestu vychádzal okresný súd zo zásad na ukládanie trestov podľa § 34 Trestného zákona a za primeraný považoval peňažný trest vo výške 1 000,- Eur. Zároveň považoval za potrebné pôsobiť na obžalovaného aj trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, pretože trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku a obdobného konania sa dopustil už v minulosti, a to opakovane, keď bol 2-krát postihnutý rozhodnutím Dopravného inšpektorátu Detva a bola mu uložená sankcia zákazu činnosti viesť akéhokoľvek motorové vozidlá, ako aj rozhodnutím Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/58/2011, ktorým bol odsúdený za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 1 roka. Napriek tomu, že v zmysle § 61 ods. 2 Trestného zákona prichádzalo u obžalovaného do úvahy uloženie trestu zákazu činnosti v hornej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, teda vo výmere od 6 rokov a 6 mesiacov až do 10 rokov, použitie tejto trestnej sadzby považoval u obžalovaného za neprimerane prísne. Za dostačujúci na jeho nápravu považoval trest zákazu činnosti pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to vo výmere 4 roky, keď prihliadol na to, že pohnútkou, ktorá viedla obžalovaného k spáchaniu trestného činu, bola pomoc pri zdravotných ťažkostiach jeho otca, že obžalovaný je riadne zamestnaný, po úmrtí otca sa stará o matku vo vyššom veku a zároveň sa aktívne angažuje vo viacerých športových mládežníckych kluboch.

Proti tomuto rozsudku, vo výroku o uložení trestu zákazu činnosti, podal odvolanie okresný prokurátor podaním doručeným okresnému súdu dňa 10.06.2025, a to v neprospech obžalovaného. Bol toho názoru, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre ukládanie trestu zákazu činnosti pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby, pretože neboli preukázané také okolnosti prípadu a pomery páchatela, ktoré by spôsobovali neprimeranú prísnosť trestnej sadzby. Argumentoval, že v prípade obžalovaného nejde o ojedinelé porušenie zákona, keď už v minulosti bol pre prečin ohrozenia

pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona odsúdený, a to rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/58/2011, pričom práve toto odsúdenie zakladá uplatnenie ustanovenia § 61 ods. 3 Trestného zákona. Ani okolnosti preukázania koncentrácie alkoholu v dychu obžalovaného sa ničím neodlišovali od iných bežných cestných kontrol a u obžalovaného neboli preukázané ani iné zvláštne pomery. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu zo dňa 09.06.2025 a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol a obžalovanému uložil primeraný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu bez uplatnenia § 39 Trestného zákona.

Voči preskúmanému rozsudku vo výroku o vine aj uloženom treste sa odvolal aj obžalovaný podaním doručeným okresnému súdu dňa 19.06.2025, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 28.08.2025. Ako nesprávne a nepreukázané namietal skutkové závery okresného súdu ohľadom nameranej hodnoty alkoholu v jeho dychu v prípade všetkých troch vykonaných dychových skúšok dňa 24.09.2022 pre zjavnú nesprávnosť výsledkov merania, keď pochybnosti o správnosti výsledkov meraní vykonaných prístrojom Alcotest 7510 neboli v konaní odstránené.

Argumentoval, že

- znalec vychádzal z procesne nepoužiteľného dôkazu – výpovede obžalovaného v procesnom postavení podozrivého,
- podľa v súčasnosti známych medicínskych poznatkov je ľudský organizmus schopný odbúrať za jednu hodinu minimálne 0,12 a maximálne 0,2 g alkoholu na kilogram krvi - faktor beta 60, ktorý je stabilný pri koncentrácii alkoholu v krvi od 0,5 do 2,0 g/kg za hodinu (promile), pričom poukázal na odbornú literatúru (Súdno-lekárska alkoholológia, Osveta, Martin, 2011), z ktorej relevantnú časť citoval,
- že v konaní nebolo preukázané (a ani odôvodnené) naplnenie niektorého z fenoménov spôsobujúcich odchýlku z faktoru beta 60, ktorý určuje rýchlosť poklesu koncentrácie etanolu (0,12 až 0,2 ‰ za hodinu), na ktoré znalec poukazoval len hypoteticky (pripustil možnosť tzv. falošného navýšenia nameraných hodnôt alkoholu v jeho dychu pri prvej a druhej dychovej skúške, že sa mohol počas prvej a druhej dychovej skúšky nachádzať vo vstrebávacej fáze alebo, že v jeho prípade mohlo dôjsť k tzv. difúznemu strhnutiu), čo nemôže byť dostatočným dôkazom pre uznanie jeho viny

a závery znalca označil za svojvoľné, bez akéhokoľvek vedeckého, či výskumného podkladu, pretože znalec pre prípad tzv. difúzneho strhnutia nedokázal ozrejmiť odchýlku v poklese alkoholu v jeho krvi, ktorá (podľa vyššie uvedenej odbornej literatúry, ktorú znalec v znaleckom posudku uviedol v zozname použitej literatúry) je 0,36 g alkoholu na 1 kg krvi za 1 hodinu. Pokles alkoholu v jeho krvi mimo rozmedzia 0,12 – 0,20 g/kg za hodinu je možný pri plateau alkoholemickéj krivky nad 2 promile, v jeho prípade bolo podľa znalca plateau alkoholemickéj krivky v čase prvej a druhej dychovej skúšky, t. j. 1,49 až 1,64 promile a ani k fenoménu swift-increase neuviedol žiadne konkrétne údaje. Poukázal aj na to, že pomer koncentrácie alkoholu vo vydychovanom vzduchu a v krvi 2100:1 je stanovený konsenzuálne a v jednotlivých krajinách sa odlišuje a tiež na nespoľahlivosť dychovej skúšky z hľadiska kvantity prítomnosti alkoholu vo vydychovanom vzduchu.

Vzhľadom na znalcom vyslovenú možnosť, že sa počas prvej a druhej dychovej skúšky nachádzal vo vstrebávacej fáze, predostrel obžalovaný úvahu, že hladina alkoholu v jeho krvi bola najvyššia počas tretej dychovej skúšky (0,49 mg/l), avšak vzhľadom na prípustnú odchýlku meracieho prístroja Alcotest 7510 v rozsahu 5 %, ktorú okresný súd nezohľadnil, ako aj vzhľadom na skutočný pomer medzi koncentraciou etanolu v kapilárovej krvi a alveolárnom vzduchu (1780:1) nebolo preukázané, že sa v čase tretej dychovej skúšky, a teda ani v čase vedenia motorového vozidla nachádzal v stave vylučujúcom spôsobilosť na jeho vedenie, pričom s uvedenými skutočnosťami sa okresný súd nijako nevysporiadal. V prípade zohľadnenia prípustnej odchýlky meracieho prístroja by koncentrácia alkoholu v jeho dychu bola nižšia ako 1 ‰, a skutok, ktorý bol predmetom trestného konania, by musel byť posúdený ako priestupok. Množstvo alkoholu v krvi metódou plynovej chromatografie nebolo zisťované.

Ako nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní obžalovaný namietal aj záver okresného súdu, že jeho konanie nebolo konaním v stave krajnej núdze, pretože jeho tvrdenia o náhlom zhoršení zdravotného stavu otca, že záchranná zdravotná služba v minulosti prišla s veľkým oneskorením alebo neprišla vôbec a že má zdravotné problémy súvisiace s chôdzou, boli preukázané svedeckými výpoveďami F. B., A. D., D. B. a čestným vyhlásením B. B.. Pokiaľ mal okresný súd pochybnosti o tom, či jeho konanie

(ne)bolo konaním v krajnej núdzi, mal postupovať podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku a obstarat dôkazy preukazujúce, že v jeho prípade sa o konanie v krajnej núdzi nejednalo.

Vo vzťahu k uloženému trestu, pokiaľ okresný súd poukázal na jeho predchádzajúce odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/58/2011 z 26.10.2011 obžalovaný namietal správnosť použitia § 63 ods. 3 Trestného zákona, pretože ustanovenie § 61 ods. 7 Trestného zákona je v rozpore s ustanovením § 92 ods. 2 Trestného zákona a ustanovením § 32 písm. a) a písm. g) Trestného zákona, čo vyplýva z rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (sp. zn. 4To/13/2018 z 29.03.2018).

Na základe uvedených argumentov obžalovaný tvrdil, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu nebol preukázaný bez dôvodných pochybností a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku a sám v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci tak, že ho spod obžaloby oslobodí, resp. po zrušení výrokov o treste mu uloží trest zákazu činnosti v nižšej výmere. Poukázal na niekoľkoročné prieskumy v súdnom konaní, vedenie riadneho života, že je jediným živiteľom rodiny, venuje sa trénerskej činnosti v mládežníckych futbalových a hokejových kluboch, že denne dochádza do zamestnania v Hnúšti a s príslušníkmi PZ spolupracoval.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací skôr, než začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolania okresného prokurátora a obžalovaného boli podané včas, v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písmo b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania ani k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Vo veci nariadil verejné zasadnutie, ktoré vykonal za splnenia procesných podmienok v neprítomnosti obžalovaného. Zástupca krajskej prokuratúry navrhol, aby krajský súd odvolaniu okresného prokurátora vyhovel s poukazom na písomné dôvody podaného odvolania a aby odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol. Obhajca obžalovaného s poukazom na písomné dôvody podaného odvolania navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolacieho petitu a odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, pričom také chyby nezistil. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného neboli dôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine a treste, okresný súd pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, ktoré vykonal v rozsahu nevyhnutnom pre jeho rozhodnutie. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá obsahu vykonaných dôkazov, je zrozumiteľné, logické a presvedčivé. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia (2-5), ktoré skutočnosti vzal za dokázané (6-7) a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného (5-7), teda sa dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k otázke viny obžalovaného ako aj vo vzťahu k otázke trestu. Odvolací súd vo vzťahu k napadnutým výrokom prvostupňového rozsudku v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil a ktorého dôvody nie je potrebné ani účelné opakovať, pretože prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia tvoria jeden celok.

Preto len na zdôraznenie jeho správnosti a vo vzťahu k obsahu odvolacích námietok odvolací súd uvádza, že podstatou obhajobnej argumentácie obžalovaného bolo spochybnenie správnosti výsledkov merania množstva alkoholu vo vydychovanom vzduchu pri dychových skúškach, ktorým sa obžalovaný podrobil v deň skutku, a to pre možnú nesprávnosť fungovania použitého dychového analyzátoru Alcotest 7510, resp. pre možnú nesprávnosť jeho použitia príslušníkmi PZ, pretože ľudský organizmus

je schopný za jednu hodinu odbúrať len 0,12 až 0,2 g alkoholu na 1 kg krvi, avšak medzi jeho druhou a treťou dychovou skúškou (23 minút), bol u neho zistený pokles alkoholu vo vydychovanom vzduchu o 0,61 promile. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dychové skúšky evidované pod č. 25153, 25154, 25155 boli vykonané dychovým analyzátorom Alcotest 7510, ev. č. ARMF-0501, pre ktorý bol vydaný certifikát o overení č. 1088/321.08/22 z 13.09.2022 s platnosťou overenia do 13.03.2023, teda v čase vykonania dychových skúšok bola správnosť jeho merania garantovaná (č.l. 34). Jednotlivými dychovými skúškami bola zistená prítomnosť alkoholu v dychu obžalovaného v množstve 0,71 mg/l vzduchu, 0,78 mg/l vzduchu a 0,49 mg/l vzduchu, teda pri prepočte koeficientom 2100:1, ktorý je uznávaný vo väčšine európskych krajín (napr. s výnimkou Rakúska a Talianska), bola u neho preukázaná koncentrácia alkoholu v krvi postupne v množstve 1,49 promile, 1,64 promile a 1,03 promile. Na základe medicínskych poznatkov o vplyve alkoholu na fyzické a psychické schopnosti vodiča je pritom súdnou praxou ustálené, že pri zistení 1 promile alkoholu v krvi vodiča je vylúčená jeho spôsobilosť bezpečne viesť motorové vozidlo. Hoci výsledok merania nepochybne môže byť ovplyvnený určitými faktormi (napr. nesprávnym použitím samotného dychového analyzátoru) alebo nesprávnym vykonaním dychovej skúšky - v rozpore s návodom na jej vykonanie (napr. nepoužitie nového náustku pred každým meraním, požitie aromatických nápojov pred meraním, rýchle vdychovanie a vydychovanie vzduchu pred meraním, zvracanie...), v konaní nebola preukázaná žiadna z uvedených okolností a obžalovaný ich ani netvrdil. Medzi jednotlivými dychovými skúškami s pozitívnym výsledkom pritom bol na jeho potvrdenie zachovaný doporučený časový odstup min. 10 minút. Je potrebné zdôrazniť, že znalec zodpovedal spornú otázku a uviedol, že zistený pokles alkoholu v krvi medzi druhou a treťou dychovou skúškou (0,61 promile) je z biologického hľadiska možný a ozrejmil, za akých predpokladov. Potvrdil, že u obžalovaného sa rýchlosť odbúravania alkoholu medzi prvou a treťou dychovou skúškou odlišovala od štandardu, avšak 1. pozitívny výsledok ohľadom zistenia alkoholu vo vydychovanom vzduchu bol overený a potvrdený ďalším meraním. Na námietky obžalovaného tiež ozrejmil, že pri fenoméne difúzneho strhnutia je v odbornej literatúre popisovaná nielen hodnota 0,36 g/kg/h, ale aj hodnota 0,7 g/kg/h, príp. hodnota 1,7 g/kg/h a pre obmedzený počet štúdií zameraných na uvedenú otázku treba údaje v odbornej literatúre brať s rezervou. Odvolací súd nezhliadol dôvod na spochybnenie odborných znaleckých záverov, pretože znalec, ktorý za správnosť svojich znaleckých záverov zodpovedá, je osobou s príslušným odborným vzdelaním pre zodpovedanie spornej otázky, jeho odbornosť bola overená pred jeho zapísaním do zoznamu znalcov a obžalovaným namietanú odchýlku vysvetlil logickým spôsobom. To znamená, že ani pokles alkoholu v krvi obžalovaného medzi druhou a treťou dychovou skúškou (0,61 promile) nesvedčí o nesprávnosti výsledkov vykonaných dychových skúšok a nič na tom nemení ani skutočnosť, že obžalovaný neumožnil zistiť, či tieto predpoklady nastali, keď odmietol vypovedať k v tomto smere relevantným skutočnostiam. Jeho postoj v trestnom konaní, keď nad rámec jeho výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 25.11.2025 využil svoje právo nevypovedať, ho nezbavuje trestnej zodpovednosti za skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu, keď účinným spôsobom nespochybnil správnosť výsledkov vykonaných dychových skúšok a skutkový stav veci zistený vykonaným dokazovaním. Bez preukázania existencie skutočností, majúcich vplyv na správnosť výsledku jednotlivých dychových skúšok, nemohla takto formulovaná námietka obžalovaného obstať. Odvolací súd pritom nespochybnuje povinnosť orgánov činných v trestnom konaní postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a povinnosť obstarávať dôkazy z úradnej povinnosti, avšak rozsah dokazovania je daný ust. § 119 Trestného poriadku a obhajobnými tvrdeniami obžalovaného, ktoré majú vecný základ, teda môžu byť podrobené preskúmaniu, pričom takúto námietku nevzniesol. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že o možnosti vykonania lekárskeho vyšetrenia odberom a laboratórnym vyšetrením krvi bol obžalovaný poučený (č.l. 31) a uvedené nežiadal, v čase vykonávania dychových skúšok správnosť ich výsledku nespochybnoval a na hlavnom pojednávaní dňa 25.11.2025 priznal požitie alkoholických nápojov pred jazdou. S ohľadom na uvedená nemohla obstať ani námietka obžalovaného, že znalec vychádzal z procesne nepoužiteľného výsluchu obžalovaného v postavení podozrivého (uviedol, že je pod vplyvom alkoholu), pretože v znaleckom posudku vychádzal z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní ohľadom množstva požitého alkoholu pred jazdou.

Nedôvodná bola aj námietka obžalovaného ohľadom nesprávnych skutkových záverov okresného súdu o konaní obžalovaného v stave krajnej núdze, pretože nemala oporu vo vykonanom dokazovaní. Okresný súd vykonal v tomto smere dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vyvodil z neho správne skutkové závery. V konaní nebolo preukázané, že pri zdravotných ťažkostiach otca, o ktorých síce svedkovia vypovedali, musel zasahovať obžalovaný pre aktuálne zlyhanie rýchlej zdravotnej služby alebo pre potrebu jeho prevozu do zdravotníckeho zariadenia. Tiež neboli preukázané také ťažkosti

obžalovaného s kolennými kĺbmi, ktoré by mu bránili v pešej chôdzi na tak krátku vzdialenosť, ktorú v konaní tvrdil (150-200 m).

Pokiaľ ide o uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 4 roky, odvolací súd nemohol na základe odvolania podaného prokurátorom pristúpiť k jeho sprísneniu, pretože voči takto uloženému trestu sa odvolal aj obžalovaný, ktorého právne postavenie sa v odvolacom konaní nemôže zhoršiť. Uložený trest zákazu činnosti považoval aj odvolací súd za uložený v súlade so zisteným skutkovým stavom veci a platnou právnou úpravou, pričom nad rámec skutočností zohľadnených okresným súdom nevzhladol v okolnostiach prípadu a v pomeroch páchatela dôvod na zníženie výmery uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Obžalovaným poukazovaný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici nie je pre rozhodnutie v inej trestnej veci záväzný.

Na základe vyššie uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd o podaných odvolaniach tak, že ich ako nedôvodné zamietol, pretože po preskúmaní veci nezistil dôvodnosť odvolacích námietok. Okresný súd vo veci rozhodol na základe dokazovania, ktoré vykonal v rozsahu dostatočnom pre jeho rozhodnutie, z neho zistený skutkový stav zodpovedá obsahu vykonaných dôkazov bez zistenia logických chýb pri ich hodnotení, ktoré vykonal v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a právne hodnotenie zisteného skutkového stavu veci zodpovedá aplikovanému ust. § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.